

sikre bolig- og industribyggeriet. Afgiften er derfor, hedder det i artiklen, gjort så mærkbar, at den i princippet indebærer et byggestop for „uprioriterede“ bygninger. Afgiften udgør 25 pct. af byggeomkostningerne og kan ikke fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst eller gøres til genstand for skattemæssig afskrivning. Ved statens budgetlægning er afgiften opført med et formelt beløb på 1 mill. kr.; dette bekræfter efter forfatterens mening, at afgiftens formål er prohibitivt.

Med hensyn til den administrative tilrettelæggelse fremgår det bl. a. af artiklen, at bygherren på grundlag af en foreløbig deklaration skal indbetale et foreløbigt afgiftsbeløb, når byggeriet påbegyndes. Når byggeriet afsluttes, skal der indgives en ny deklaration, som danner grundlag for en endelig regulering af afgiftsmellemværendet. Artiklens forfatter mener, at afgiftssystemet i administrativ henseende er behæftet med visse mangler. Det medfører således en besværlig forretningsgang ikke blot mellem de myndigheder, der giver byggetilladelse og igangsætningstilladelse, men også mellem disse myndigheder og lånsstyrelserne, der administrerer afgiftsordningen.

Spørgsmål 21:

I Jørgen Andersens bog om selskabsskat er side 212, 1. afsnit, omtalt et tilfælde, hvor det samme beløb vil kunne komme til beskatning både som almindelig og som særlig indkomst. Er dette rimeligt, og har ministeren i øvrigt bemærkninger hertil?

Svar:

Statens ligningsdirektorat har i en afgørelse af 30. marts 1967 udtalt, at en dobbeltbeskatning som den i det nævnte værk omtalte ikke kan gennemføres. Finansministeriet kan for sit vedkommende tiltræde dette, idet afskrivningslovens § 30, stk. 1, er til hinder for dobbeltbeskatningen. Denne bestemmelse er sålydende:

§ 30. Ved salg af de af denne lov omhandlede formuegoder finder reglerne i lov nr. 149 af 10. april 1922 § 5 a om beskatning af avance og om fradragsret for tab anvendelse i tilfælde, hvor salg af sådanne formuegoder henhører til den skattepligtiges næringsvej eller er foretaget i spekulationsejemed.

Stk. 2:

Stk. 3:

Det tilføjes, at man hverken i finansministeriet eller i ligningsdirektoratet har kendskab til, at den nævnte dobbeltbeskatning skulle være forekommet i praksis. Efter finansministeriets opfattelse ville det heller ikke være rimeligt.

Vedrørende forslag til lov om ændring af lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m. v.

Spørgsmål 22:

Er det muligt at formulere en regel, der medfører en lempeligere stilling for produktionsvirksomheder, hvis lager er af en betydelig størrelse i forhold til den årlige produktion?

Svar:

Såfremt den i spørgsmålet nævnte ordning kun skulle gælde for produktionsvirksomheder, måtte den omtalte regel forudsætte, at dette begreb afgrænses nærmere. Efter erfaringerne vedrørende de ekstraordinære afskrivninger, som var gældende indtil 1957, må det antages, at dette kan medføre betydelige praktiske vanskeligheder. Vanskelighederne skyldes ikke mindst, at der foruden de rene handelsvirksomheder og de rene produktionsvirksomheder findes et stort antal virksomheder, der har en blandet karakter, idet de både driver handel og produktionsvirksomhed. For den slags blandede virksomheder må det antages, at det ville være overordentlig vanskeligt at tillempes særreglen, så den kun kom den erhvervsdrivende til gode i et omfang, der svarede til den produktionsmæssige virksomhed.

Der kan være en række forskellige årsager til, at en virksomheds varelager er stort i forhold til produktionen eller omsætningen.

a) Det kan for det første skyldes en slags teknisk nødvendighed:

b) Det kan imidlertid også forekomme, at virksomhedens betegninger eller skøn over, hvor stort lageret bør være, er mere eller mindre fejlagtige.

c) Endvidere kan det forekomme, at virksomheden tager et meget stort lager hjem, fordi man (med rette eller urette) venter en prisstigning på de pågældende varer.